

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118010086
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1118010086.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Ivety Zelenayovej a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému H. Q. stíhaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/7/2018 zo dňa 20.03.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.júla 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/7/2018 zo dňa 20.03.2018 bol obžalovaný H. Q. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

od decembra roku 2016 do dňa 09.07.2017 v R. na C. ulici č. XX pred obytným domom aj pred dverami bytu patriaceho poškodenej B. G. sa spolu dvakrát poškodenej B. G. vyhrážal slovami: „ty kurva, vyjebaná, zničím ti život, keď pôjdem autom v plnej rýchlosti do teba narazím a zabijem ťa, rozbijem ti auto, keď si zničila život ty mne, zničím ho aj ja tebe a aj tvojmu synovi N.“, čím uvedeným konaním vzbudil u poškodenej B. G., trvale bytom C. ul. č. XX, R., dôvodnú obavu o jej život a zdravie.

Za to mu bol podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. bolo obžalovanému uložené aj ochranné liečenie protialkoholické ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor, ktoré odôvodnil osobitným písomným podaním tak, že bolo dostatočne preukázané, že obžalovaný po dlhší čas, ktorý trval viac ako 6 mesiacov, pod vplyvom alkoholu poškodenej nielen vulgárne nadával, ale sa jej aj minimálne dvakrát počas tohto obdobia vyhrážal zabitím, neustále jej telefonoval a sledoval ju. Poškodená uviedla, že z jeho konania mala reálnu obavu. Je názoru, že skutočnosť, že obžalovaný sa poškodenej vyhrážal len dvakrát neznamená, že takéto konanie nemôže byť právne kvalifikované ako „dlhší čas“, pretože toto celé jeho správanie, ktorého časťou bolo aj vyhrážanie trvalo dlhší čas a znepríjemňovalo život poškodenej. Ohľadne právnej kvalifikácie taktiež uvádza, že poškodená bola družka obžalovaného a následne po rozchode, bola aj bývalou družkou obžalovaného. Napriek skutočnosti, že skutok nebol v obžalobe kvalifikovaný aj podľa odseku 2 písmeno b) Trestného zákona, teda, že sa ho obžalovaný dopustil na chránenej osobe, z vykonaného dokazovania má za to, že obžalovaný sa skutku dopustil voči poškodenej v súvislosti s tým, že bola jeho družka. Navrhol preto skutok právne kvalifikovať ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. a obžalovanému

uložiť trest odňatia slobody vo výmere minimálne 16 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a to za súčasného zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa. Zároveň navrhol, aby bolo obžalovanému uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný. Vo svojom stanovisku uvádza, že sa poškodenej nevyhrážal a už vôbec nie viac ako 6 mesiacov. Nemohla pociťovať žiadnu obavu z jeho možného vyhrážania. Jeho nadávky jej boli nepríjemné. Nadával jej 4-5 krát od apríla 2017 do 09.07.2017 a to je viac ako 3 mesiace a nie 6 mesiacov. Pokiaľ ide o prekvalifikovanie na chránenú osobu, tak s tým nesúhlasí. Vyšetrovanie bolo uzatvorené, obžaloba podaná a bez zistenia nových skutočností prekvalifikovať tento prečin je účelové zo strany prokuratúry. Je pritom otázne, či spolu vôbec žili v spoločnej domácnosti. Žiada krajský súd, aby potvrdil právnu kvalifikáciu okresného súdu a aby mu vymeral trest v spodnej hranici trestnej sadzby.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka navrhla vyhovieť podanému odvolaniu prokurátora a to z dôvodov, ktoré sú uvedené v písomnom odvolaní.

Obhajca obžalovaného uviedol, že navrhuje odvolanie prokurátora zamietnuť, nakoľko prvostupňový rozsudok považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch.

Obžalovaný uviedol, že žiada, aby krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu, pričom odvolací súd je názoru, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Výrok o vine obžalovaného zo sáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na výpoveď poškodenej B. G., ktorá logickým a presvedčivým spôsobom popísala všetky rozhodné skutkové okolnosti. Na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaný sa jej v žalovanom období dvakrát vyhrážal a to tak, že jej zničí život, že do nej autom vrazí v plnej rýchlosti a zbije ju s tým, že jej rozbije auto a zničí život aj jej synovi. Tieto vyhrážky zo strany obžalovaného v nej vzbudili obavu, že ich uskutoční, nakoľko v minulosti sa už malo stať, že ju obžalovaný fyzicky napadol. Mala z neho obavy hlavne vtedy, keď bol opitý.

Krajský súd je názoru, že predmetná výpoveď poškodenej osoby je spôsobilým usvedčujúcim dôkazom obžalovaného, pričom z jej obsahu možno vyvodiť, že poškodená osoba mohla mať objektívne skutočnú obavu z konania obžalovaného, nakoľko ten v značnej miere konzumoval alkoholické nápoje a pod ich vplyvom sa stával verbálne agresívnym a to hlavne voči jej osobe.

Odvolací súd konštatuje, že ak má byť odsúdenie založené fakticky len na osamotenom dôkaze, je nevyhnutné, aby takýto dôkaz bol jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Všetky tieto atribúty výpovedí poškodenej spĺňa. Krajský súd sa preto nestotožňuje s námietkou obžalovaného, ktorá odznela ešte v konaní pred súdom prvého stupňa, že súd mal aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a to len z dôvodu, že proti sebe stoja výpovede obžalovaného a poškodenej. Uplatnenie tejto zásady je totiž na mieste len v prípadoch, ak súd, po vyhodnotení všetkých do úvahy prichádzajúcich dôkazov, dospeje k záveru, že nie je možné sa jednoznačne prikloniť k žiadnej z dvoch rozporných výpovedí alebo k žiadnej zo skupiny odporujúcich si dôkazov, takže zostávajú pochybnosti o tom, ako sa skutkový dej odohral. Pokiaľ však súd po vyhodnotení takejto dôkaznej situácie dospeje k záveru, že jedna z výpovedí alebo jedna zo

skupín výpovedí je pravdivá, že jej vierohodnosť nie je ničím spochybnená, nie sú splnené podmienky na uplatnenie zásady „in dubio pro reo“, pretože súd pochybnosti nemá (primerane rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 154/2002).

Takáto situácia nastala aj v posudzovanom prípade. Navyše výpoveď poškodenej je podporená aj výpoveďou svedka G. T., ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedal, že obžalovaný poškodenej často vykrikoval pod oknom vulgárne veci s tým, že obžalovaný sa poškodenej vyhrážal, že jej rozbije auto.

Skutočnosť, že obžalovaný má výrazné problémy s konzumáciou alkoholu možno vyvodiť aj zo znaleckého psychiatrického posudku, ktorý bol na hlavnom pojednávaní vykonaný a z ktorého vyplýva, že obžalovaný trpí duševnou poruchou a to syndrómom závislosti od alkoholu so sociálnymi následkami a preto znalkyňa navrhla uloženie ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou. Podľa záverov predmetného znaleckého posudku sú u obžalovaného prítomné príznaky rozvinutej závislosti od návykovej látky, ako napríklad strata kontroly a bagatelizovanie pitia a potreby liečby.

Z hľadiska výroku o vine krajský súd uzatvára, že obžalovaný sa pod vplyvom alkoholu opakovane (dvakrát) inej osobe (poškodenej) vyhrážal (zničením života, zabitím, zrazením autom) a to takým spôsobom, že to v poškodenej osobe reálne mohlo vzbudiť obavu, že tieto svoje vyhrážky uskutoční. To platí o to viac, keď obžalovaný je osobou závislou od konzumácie alkoholu a pod vplyvom alkoholu sa stával agresívnym a svoju agresiu smeroval opakovane voči poškodenej osobe. Obžalovaný teda svojím konaním naplnil tak formálne, ako aj materiálne znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ prokurátor v podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa mal konanie obžalovaného právne kvalifikovať aj podľa § 360 ods. 2 písm. a) Tr. zák., nakoľko trestný čin mal byť zo strany obžalovaného páchaný po dlhší čas, tak s touto odvolacou námietkou sa krajský súd nestotožnil.

Odvolací súd pripomína, že obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania, ktorého podstatou je to, že sa páchatel inej osobe vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom. Z výpovede poškodenej pritom jednoznačne vyplýva, že obžalovaný sa jej mal vyhrážať uvedeným spôsobom dvakrát za celé časové obdobie, ktoré bolo vymedzené v obžalobe. Sporadické vyhrážky celkom určite nemožno chápať ako páchanie trestného činu nebezpečného vyhrážania po dlhší čas. Aby to tak bolo, musel by sa páchatel inej osobe vyhrážať spôsobom uvedeným v ustanovení § 360 ods. 1 Tr. zák. viackrát, sústavne a dlhodobo, t. j. minimálne niekoľko mesiacov počas ktorých by musel poškodenú osobu neustále atakovať vyhrázaním relevantným pre trestný čin nebezpečného vyhrážania.

Pokiaľ prokurátor v odvolaní namietal, že obžalovaný poškodenej neustále telefonoval a sledoval ju, či vulgárne sa k nej správal niekoľko mesiacov (t. j. dlhší čas), tak je nutné upozorniť, že žiadne z týchto konaní (vulgárne nadávanie, sledovanie poškodenej, či neustále telefonovanie poškodenej) nie je znakom skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania a preto takéto konanie nemôže byť ani považované za páchanie trestného činu nebezpečného vyhrážania po dlhší čas. Trestný čin nebezpečného vyhrážania môže byť páchaný po dlhší čas iba konaním, ktoré je vymedzené v základnej skutkovej podstate tohto trestného činu (t. j. vyhrázaním sa) a nie aj alebo len úplne iným konaním, ktoré pre tento trestný čin nie je relevantné.

Napokon sledovanie a neustále telefonovanie poškodenej nebolo ani súčasťou konania, ktoré prokurátor kládol obžalovanému za vinu v obžalobe. Ak prokurátor považoval za relevantné aj takéto konanie, v spojení s vulgárnym nadávaním, dlhodobým znepríjemňovaním života poškodenej a vyhrázaním, potom mal konanie obžalovaného kvalifikovať ako úplne iný trestný čin, napríklad ako trestný čin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a Tr. zák. Pokiaľ sa tak nestalo a prokurátor prípadne chybné vymedzil skutok v obžalobe ako aj jeho právnu kvalifikáciu, potom nemôže okresnému súdu vytýkať, že sa zameral iba na posudzovanie skutku uvedeného v obžalobe a právnu kvalifikáciu trestného činu nebezpečného vyhrážania.

Rovnako tak sa krajský súd nestotožnil s odvolaním prokurátora v tom smere, že skutok kladený za vinu obžalovanému mal byť právne kvalifikovaný aj podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák., t. j. na chránenej osobe, pretože poškodená osoba bola bývalá družka obžalovaného.

V prvom rade odvolací súd konštatuje, že kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák. nekládol prokurátor obžalovanému za vinu v obžalobe, ani nenavrhol žiadne zmeny v právnej kvalifikácii počas konania hlavného pojednávania. Preto je prekvapivým, že nekvalifikovanie žalovaného skutku aj podľa vyššie uvedeného ustanovenia považuje za chybu napadnutého rozsudku a to navyše bez toho, aby navrhol aj nevyhnutné zmeny v skutkovej vete.

Odvolací súd sa síce stotožňuje s tým, že obžalovaného a poškodenú možno v zmysle § 127 ods. 5 Tr. zák. považovať za blízke osoby, avšak zároveň sa nestotožňuje s námietkou prokurátora v tom, že toto zistenie (t. j. zistenie, že poškodená osoba je vo vzťahu k obžalovanému osoba blízka a tým aj chránená) automaticky (či skôr mechanicky) spôsobuje naplnenie znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák. Prokurátor v tomto smere totiž celkom opomenul znenie ustanovenia § 139 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 139 ods. 2 Tr. zák. sa ustanovenie odseku 1 nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že podstatným pre posúdenie postavenia chránenej osoby ako znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty je nielen zistenie, že niekto má postavenie chránenej osoby (v danom prípade blízkej osoby), ale aj skutočnosť, že trestný čin, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu bol spáchaný v súvislosti s postavením chránenej osoby. Pokiaľ trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením chránenej osoby, nie je ani možné použiť tento znak (chránenej osoby) ako kvalifikačný moment pri právnej kvalifikácii stíhaného skutku.

V tomto smere odvolací súd uvádza, že ustanovením § 139 ods. 2 Tr. zák. vyžadovaná súvislosť spáchaného trestného činu s postavením chránenej osoby je skutkovým zistením, t. j. musí byť súčasťou popisu skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu. To napokon vyplýva aj z ustanovenia § 163 ods. 3 Tr. por., z ktorého je zrejmé, že súčasťou tzv. skutkovej vety vo výroku meritórneho rozhodnutia musí byť aj opis skutočností, ktoré odôvodňujú všetky zákonné znaky trestného činu, vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Pokiaľ teda prokurátor chcel klásť obžalovanému za vinu aj spáchanie trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák. potom mal v skutkovej vete vymedziť opis skutku tak, aby pokrýval nielen skutočnosť, že poškodená bola blízka osoba obžalovaného (čo bolo vyjadrené v skutkovej vete obžaloby slovným spojením „bývalá družka“), ale aj skutočnosť, že žalovaný trestný čin bol spáchaný v súvislosti s postavením poškodenej osoby. Táto súvislosť spáchaného trestného činu s postavením poškodenej ako blízkej osoby, t. j. toto skutkové zistenie odôvodňujúce naplnenie znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák., však v skutkovej vete obžaloby vyjadrená nie je (a to žiadnym spôsobom).

Uvedené závery vyplývajú nielen z výkladu ustanovenia § 139 ods. 2 Tr. zák. v spojení s ustanovením § 163 ods. 3 Tr. por., ale aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR (napríklad rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/65/2013 zo dňa 03.12.2013), z ktorej celkom jednoznačne vyplýva, že vek, postavenie, či stav poškodeného musí byť v určitej vecnej súvislosti so spáchaným trestným činom, t. j. musí byť motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku, teda rozhodnutie páchatel'a smerujúce k spáchaniu trestného činu. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí zdôraznil, že v zmysle § 139 ods. 2 Tr. zák. možno spáchanie činu voči osobe uvedenej v § 139 ods. 1 Tr. zák. považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri úmyselnom trestnom čine, pričom sa zároveň vyžaduje, aby páchatel' vedel, že poškodený je chránenou osobou a navyše (otázka súvislosti so spáchaným trestným činom) aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatoval aj to, že táto subjektívna súvislosť, primeraná postaveniu alebo stavu chránenej osoby sa vyžaduje pri kvalifikačnom použití pri všetkých písmenách ustanovenia § 139 ods. 1 Tr. zák. Dôvodom zrušenia rozsudku v dovolacom konaní zo strany najvyššieho súdu bola skutočnosť, že z

formulácie skutkovej vety rozsudku nijako nevyplývalo, že by spáchanie trestného činu bolo z hľadiska obžalovaného subjektívne ovplyvnené súvislosťou s vekom poškodeného a napriek tomu bol uznaný vinným aj zo spáchania kvalifikovanej skutkovej podstaty v rozpore s ustanovením § 139 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ sa teda prokurátor v odôvodnení odvolania domáhal zmeny právnej kvalifikácie oproti obžalobe a to bez toho, aby zároveň navrhol aj relevantné zmeny v opise skutku, je táto jeho odvolacia námietka v zásade nesprávna. Už bolo uvedené vyššie, že skutkové zistenie, že poškodená bola v čase spáchania skutku voči obžalovanému v pomere blízkej osoby je len základný predpoklad pre použitie právnej kvalifikácie podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák. Aby súd prvého stupňa mohol obžalovaného uznať vinným aj zo spáchania tejto kvalifikovanej skutkovej podstaty, musí byť v opise skutkovej vety vyjadrená súvislosť medzi spáchaným trestným činom a skutočnosťou, že poškodená bola blízka osoba obžalovaného (t. j. ako to uvádza najvyšší súd v citovanom rozhodnutí, musí byť do skutkovej vety zahrnutý aj motivačný faktor, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku, teda rozhodnutie obžalovaného smerujúce k spáchaniu trestného činu). Je preto pochybením prokurátora, keď obžalovanému chce klásť za vinu aj spáchanie kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák. a to napriek tomu, že tento znak žiadnym spôsobom nevyjadril v tzv. skutkovej vete obžalobného návrhu a nenavrhol v tomto smere ani žiadne zmeny v skutkovej vete počas konania hlavného pojednávania, respektíve počas odvolacieho konania.

Súd prvého stupňa preto postupoval v zásade správne, ak bez návrhu prokurátora na zmenu skutkovej vety obžaloby a návrhu na zmenu právnej kvalifikácie neuznal obžalovaného vinným zo spáchania kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák., nakoľko táto skutková okolnosť nenašla svoje vyjadrenie v tzv. skutkovej vete (alebo povedané inak, každý použitý znak uvedený v tzv. právnej vete musí mať svoj odraz v tzv. skutkovej vete a pokiaľ sa tak nestane, nie je možné uznať obžalovaného za vinného aj za spáchanie znaku, ktorý nie je pokrytý skutkovými okolnosťami).

K uvedenému krajský súd dodáva, že starostlivosť o dokonalosť popisu skutku je výhradne doménou aktivity obžaloby a nie súdu, nakoľko v konaní pred súdom ťaží, ohľadne otázky viny, dôkazné bremeno len prokurátora. Úlohou súdu teda nie je, aby vlastnou aktivitou odstraňoval prípadne vady v popise skutku a tak sa podieľal na preukazovaní viny obžalovaného (v tomto smere možno za použitia komparatívneho výkladu poukázať aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 670/2005 zo dňa 24.04.2006, ktorý skonštatoval, že aktívne zásahy súdu do skutkovej vety bez aktivity obžaloby nie je možné chápať ako nestranné rozhodovanie súdu).

Súd nie je pomocník prokurátora, ktorý mu dotvorí, doplní, či opraví skutok tak, aby zodpovedal právnej kvalifikácii uvedenej v obžalobe, či navrhovanej v podanom odvolaní. Okresný súd preto nepochybil, pokiaľ napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného vinným iba zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., pretože popis skutku vyjadrený v obžalobe odráža len znaky základnej skutkovej podstaty predmetného trestného činu.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tak trest uložený obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť bol súdom prvého stupňa ukladaný v súlade so zásadami ukladania trestov a súd prvého stupňa výrok o treste aj náležitým spôsobom odôvodnil. Trest uložený obžalovanému možno označiť za trest úmerný (zákonný a spravodlivý), vzhľadom na okolnosti prípadu a kriminálnu minulosť obžalovaného.

Pri rozhodovaní o tom, aký druh trestu je potrebné obžalovanému uložiť za spáchanú trestnú činnosť, je nutné vychádzať najmä z toho, že obžalovaný je recidivista, ktorý sa opakovane dopúšťa úmyselnej trestnej činnosti a ktorého doposiaľ nedokázalo napraviť ani opakované ukladanie trestov za spáchané úmyselné trestné činy. Navyše stíhaný trestný čin obžalovaný spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, čo nesvedčí o tom, že by bolo možné dosiahnuť nápravu obžalovaného iným než nepodmienečným trestom odňatia slobody. Páchanie rôznej trestnej činnosti pod vplyvom alkoholu je teda zjavne spôsobom života odsúdeného, ktorý preukázal, že ukladanie trestu nespojeného s výkonom odňatia slobody nemá na neho žiadny pozitívny vplyv a nedokáže ho viesť k tomu, aby sa prestal dopúšťať úmyselnej trestnej činnosti.

Krajský súd sa preto stotožňuje so súdom prvého stupňa, že z hľadiska druhu trestu bolo nutné uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko obžalovaný je recidivistom,

ktorý opakovane ignoruje zákazy stanovené Trestným zákonom a z hľadiska ochrany spoločnosti je nevyhnutné pôsobenie na obžalovaného výkonom trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o konkrétnu výmeru ukladaného nepodmienečného trestu odňatia slobody, tak súd prvého stupňa pri ukladaní trestu správne vychádzal primárne zo závažnosti prečinu (§ 360 ods. 1 Tr. zák.), z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom vo výmere až na 1 rok. Súd prvého stupňa správne zistil, pri absencii poľahčujúcej okolnosti, jednu priťažujúcu spočívajúcu v tom, že obžalovaný už bol súdne trestaný (§ 37 písm. m) Tr. zák.). Vzhľadom k uvedenému správne postupoval podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. a zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu (jedna tretina z 12 mesiacov je 4 mesiace, t. j. trest bol obžalovanému ukladaný v zvýšenej trestnej sadzby v rozpätí 4 mesiace až 1 rok).

Odvolací súd vzhľadom na okolnosti prípadu (spáchanie úmyselného trestného činu), ako aj na osobu obžalovaného (ide o recidivistu, ktorý opakovane pácha trestné činy a stíhaný skutok spáchal v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia) dospel k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, t. j. v hornej polovici zvýšenej trestnej sadzby je primerané na zabezpečenie ochrany spoločnosti pred obžalovaným.

Súd prvého stupňa postupoval správne aj pri zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu.

Pokiaľ ide o výrok o uložení ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou, tak tento výrok krajský súd nepreskúmaval, pretože nebol napadnutý odvolaním zo strany žiadnej procesnej strany.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.